

ตอนที่ 1

วันเริ่มต้นของรักรสเปรี้ยว

หญิงสาวร่างบางในชุดสูทกระโปรงสีครีม มองตัวเองผ่านกระจกเงาเพื่อสำรวจความเรียบร้อยของชุดที่สวมอยู่ ทรงผมสวยรับกับจมูกสั้นและใบหน้าเรียว ดวงตากลมโตบ่งบอกถึงความไม่ยอมใคร วันนี้ **วีรยา** หรือ **มะนาว** ตื่นเช้าเป็นพิเศษเพื่อเตรียมตัวสำหรับการสัมภาษณ์งานครั้งแรกในชีวิตด้วยความตื่นเต้น

“วีรยา ลู ลู” หญิงสาวให้กำลังใจตัวเอง ก่อนจะออกสู่อีกครั้งใหญ่

ที่ชั้นล่าง พี่ชายของเธอนั่งรออยู่ที่โต๊ะอาหาร เห็นน้องสาวลงมาจากชั้นบนก็เอ่ยปากทักขึ้นทันที

“โอ้โห...น้องสาวฉัน มันจะไปสัมภาษณ์งานหรือไปสอนหนังสือละเนี่ย”

วิทยา หรือ **มะตูม** พี่ชายคนโตทักขึ้นเมื่อเห็นน้องสาวคนเล็กแต่งตัวเป็นการเป็นงาน ซึ่งดูเหมือนจะเป็นครั้งแรกในชีวิตของน้องสาวเขาเสียด้วย แต่ก็รู้สึกคุ้นๆว่า ชุดที่สวมอยู่นั้นคล้ายๆกับชุดที่อาจารย์ผู้หญิงที่สอนอยู่มหาวิทยาลัยเดียวกับเขา ใส่มาทำงานกันบ่อยๆ

“ทำไมเหรอคะ...ชุดนี้เป็นยังไงเหรอ” มะนาวก็มมองชุดที่ตัวเองสวมอยู่ด้วยสีหน้าเป็นกังวลเพราะรู้สึกไม่มั่นใจนัก ...ดูมันขัตุๆขอบกล จะเดินจะก้าวก็ดูไม่ทันใจเอาเสียเลย

“สวยแล้วจะ...อย่าไปฟังพี่ตูมมาก” **วาติณี** หรือ **มะปราง** พี่สาวคนรองบอกน้องสาวคนเล็กให้หายกังวล

“อ้าว ลงมาแล้วหรือ...ชุดนี้ที่พี่มะปรางพาไปตัดมาใช่ไหมหละ เออ..สวยดีนี่” มาลีมองดูลูกสาวคนเล็กอย่างชื่นชม ไม่บ่อยนักที่ลูกสาวคนเล็กของเธอจะลุกขึ้นมาสวมเสื้อผ้าที่เป็นการเป็นงานอย่างนี้ “มาทานข้าวเข้ากันก่อนนะ จะได้มีแรง”

ว่าแล้วผู้เป็นแม่ก็จัดแจงตักอาหารเข้าให้กับลูกๆ ซึ่งเป็นกิจวัตรประจำวันที่เธอจะต้องดูแลพวกเค้าให้เรียบร้อยก่อนจะไปโรงเรียน กระทั่งลูกทุกคนเติบโตมีหน้าที่การงานกันแล้ว...เธอก็ยังทำหน้าที่นี้อยู่เหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยน

“พี่ตุ้ม..มะนาวขอติดรถไปด้วยนะ เพราะว่ามหาลัยของพี่ตุ้มอยู่ทางเดียวกับที่มะนาวกำลังจะไป” มะนาวเรียกพี่ชายเอาไว้หลังจากทานอาหารเสร็จ ก่อนจะวิ่งตามออกไปที่รถ

“ระวังจุดนะลูก ทานอิมๆอย่าไปวิ่งอย่างนั้นสิ” มาลีร้องเตือนตามหลังพลางสายหน้าอย่างเอ็นดู

“ปล่อยไปซักคนเถอะคะแม่” มะปรางบอกกับผู้เป็นแม่ พลางหันไปมองน้องสาวคนเล็กที่กำลังเปิดประตูรั้วเพื่อให้พี่ชายคนโตเคล็ดันรถออกจากบ้าน

“ไม่รู้ว่ถ้าเจ้ามะนาวได้ทำงานแล้วมันจะยังเล่นเป็นเด็กๆอยู่เหมือนก่อนหรือเปล่า” มาลีบ่นพึมพำเบาๆ นึกไปก็ใจหาย เวลาช่างผ่านไปเร็วเหลือเกิน นี่ถ้าสามีของเธอยังอยู่ คงภูมิใจในตัวลูกๆทั้งสามอย่างแน่นอน

“พี่จะส่งเราให้ไกลที่สุด แล้วก็ต่อรถไปเองนะ เพราะถ้าให้พี่ไปส่งถึงบริษัทคงจะเข้าประชุมที่คณะไม่ทันแน่เลย” เขาบอกกับน้องสาวก่อนจะหักพวงมาลัยรถออกสู่ถนนใหญ่

มะตุ้มเป็นอาจารย์สอนอยู่คณะสถาปัตยกรรมที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง การที่เขาคืออาจารย์ต้องสอนนักศึกษาเป็นจำนวนมาก ทำให้บางครั้งก็มีผลลอคิดว่าน้องสาวของตัวเองเป็นนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยไปบ้างเหมือนกัน

“ได้คะอาจารย์วิทยา” น้องสาวหันไปบอกกับพี่ชายท่าทางล้อเลียน ก่อนจะไปค้นหาแผ่นซีดีเพลงใหม่ๆขึ้นมาเปิดฟังเพื่อสร้างบรรยากาศก่อนออกศึกครั้งใหญ่ในชีวิต

“ไปสัมภาษณ์งานครั้งนี้ ได้บอกอาชาตรีให้รู้หรือเปล่า” พี่ชายถามขึ้นอย่างอดเป็นห่วงไม่ได้

“อาชาตรีทราบแล้วคะ แต่อาบอกว่าให้ใช้ความสามารถของตัวเองก่อน ถ้าไปไม่รอดค่อยอ้างชื่ออา” มะนาวพูดถึงน้องชายของพ่อซึ่งมีหุ้นส่วนอยู่ในบริษัทที่เธอกำลังจะไปสัมภาษณ์งานในเช้าวันนี้

“แล้วเตรียมตัวพร้อมหรือยัง”

“พร้อมค่ะ” น้องสาวตอบอย่างหนักแน่น

“นี่ แล้วก็อย่าไปทำให้เอาเค้าหนักใจล่ะ เวลาสัมภาษณ์งานก็ตอบเค้าดีๆ อย่าไปชวนเค้าทะเลาะก็แล้วกัน” พี่ชายบอกอย่างเป็นห่วง เขารู้ดีว่าน้องสาวใจร้อน และไม่ยอมใครง่ายๆ เพราะเป็นลูกสาวคนเล็กที่มีแต่คนเอาใจ แต่เมื่อเห็นว่าน้องสาวไม่ตอบโต้เหมือนอย่างทุกครั้ง จึงหันไปดู พบว่าเจ้าตัวแสบกำลังหลับอย่างมีความสุข พี่ชายส่ายหน้าอย่างเอ็นดูก่อนจะหันไปสนใจกับการจราจรด้านหน้า ‘เด็กหนอเด็ก...ศึกครั้งใหญ่รออยู่ข้างหน้า...แต่เจ้าก็ไม่คิดเกรงกลัว...นอนหลับสบายไปซะอย่างนั้น’

“มะนาว...ตื่นได้แล้ว” มะตูมปลุกน้องสาวที่หลับสบายอยู่ที่เบาะข้างๆ มะนาวงัวเจียดตื่นขึ้นมาแต่ท่าทางเหมือนยังไม่ตื่น “เฮ้...หน้ายับยู่ยี่หมดแล้ว” พี่ชายแซวเคล้าเสียดหัวเราะ แล้วเอื้อมมือไปลูบศีรษะน้องสาวเบาๆ

“เก็บของได้แล้ว ดูด้วยนะว่าลืมอะไรหรือเปล่า”

มะนาวรีบเปิดกระเป๋าเพื่อสำรวจข้าวของของตัวเองตามที่พี่ชายบอกเพื่อเตรียมตัวลงจากรถ เมื่อรถจอดสนิท มะนาวหันมาขอบคุณพี่ชาย

“ขอบคุณค่ะพี่ตูม” ก่อนจะรีบเปิดประตูออกไป

“โชคดีนี่น้องสาว” มะตูมอุยพรไล่หลัง พลางส่ายหน้าอย่างเหน้อยอ่อนเมื่อมองผ่านกระจกข้างรถ นึกยินดีกับน้องสาวที่จะได้ก้าวสู่โลกกว้างเสียที เขากับน้องสาวคนเล็กเกิดห่างกันเกือบสิบปี และด้วยความที่ผ่านโลกมามาก ทำให้เขาพอจะรู้ว่าโลกข้างนอกนั้นมันโหดร้ายแค่ไหน แม้ว่าในใจลึกๆ เขาจะเชื่อมั่นว่าน้องสาวคนนี้จะสามารถผ่านอุปสรรคไปได้อย่างแน่นอน แต่ก็ยังอดเป็นห่วงไม่ได้

มะนาวหยุดยืนมองอาคารสูงสี่ชั้นที่ออกแบบอย่างทันสมัย ซึ่งเป็นที่ตั้งของบริษัท โมทีฟ แอ็ดเวอร์ไทซิง เอเยนซี จำกัด บริษัทที่ทำธุรกิจเกี่ยวกับงานโฆษณา หลังจากที่เธอได้เขียนใบสมัครงานและฝากสมุดรวบรวมผลงานเอาไว้ให้ฝ่ายบุคคลดูเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว เมื่อวาน เจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลนัดเธอให้มาสัมภาษณ์งานตอนเก้าโมงเช้าของวันนี้ หญิงสาวสูดหายใจเข้าเต็มปอดแล้วค่อยๆ ปล่อยออกมาช้าๆ เพื่อเรียกความมั่นใจให้กับตัวเอง ก่อนจะผลักประตูทาง

ความเป็นกันเองของวิฑูร ทำให้หญิงสาวรู้สึกวางใจและมั่นใจขึ้น

“อ้อ...จากใบสมัคร คุณก็ไม่ได้เป็นโรคติดต่อหรือมีคดีความอะไร ก็ไม่น่ามีปัญหาอะไร แต่ที่น่าห่วงก็คือคุณเป็นเด็กเพิ่งจบ ยังไม่มีประสบการณ์” คำพูดของวิฑูรทำเอามะนาวเริ่มฉุน ก่อนจะตอบกลับไปด้วยอาการชุดไม่อยู่

“ถ้าทุกที่รับแต่คนมีประสบการณ์ แล้วเด็กจบใหม่จะมีโอกาสได้ทำงานเหอะคะ” หญิงสาวตอบกลับด้วยสีหน้าจริงจัง ใครจะมาดูถูกเด็กจบใหม่ว่าไม่ใช่งานนั้นเธอยอมไม่ได้ อย่างน้อยๆก็น่าจะให้โอกาสกันบ้าง ดูผลงานกันก่อนแล้วค่อยมาว่ากัน

“นี่...นี่...นี่... นั่นสิ” วิฑูรเห็นด้วยและนึกเข้ากับสิ่งที่ผู้หญิงตัวเล็กๆที่นั่งอยู่ตรงหน้าเขาพูดออกมา ซึ่งก็จริงอย่างที่เธอพูด เพราะบริษัทส่วนใหญ่ล้วนต้องการคนมีประสบการณ์ ในขณะที่เด็กจบใหม่อีกมากมายต้องแคว้งคว้างหางานทำไม่ได้ แต่สำหรับเธอ เขาตั้งใจจะรับเข้าทำงานตั้งแต่เห็นงานของเธอในสมุดรวบรวมผลงานแล้ว ถ้าเธอไม่ได้หลอกเอางานของคนอื่นมาให้ดู แต่ความจริงก็จะปรากฏจากงานที่เธอทำนั่นล่ะว่าของจริงหรือเปล่า และเมื่อได้คุยก็ยิ่งมั่นใจว่าเด็กผู้หญิงตรงหน้าไม่ธรรมดาจริงๆ

“เออ.. ผมดูผลงานของคุณในสมุดเล่มนี้แล้วนะ ใช้ได้ทีเดียว” เขาพูดพลางเปิดสมุดรวบรวมผลงานของเธอดูอีกครั้ง

“พร้อมทำงานเลยไหม”

“คะ...หะ..หะ..ทำงานเลยเหอะคะ” มะนาวตาโต ถามย้ำอย่างไม่แน่ใจนัก

“อ้อ...ก็คุณอยากได้โอกาส ผมก็จัดให้แล้วไง แต่บอกไว้ก่อนเลยว่า เป็นเด็กใหม่อย่าเกียจงานหนัก เพราะถ้าคุณเป็นพวกเหยียบซีโก้ไม่ปล่อยเก้ เชื่อได้เลยว่าเด็กจบใหม่รุ่นต่อไปก็จะได้ไม่ได้อีกเหมือนอย่างที่คุณเคยได้” วิฑูรบอกก่อนจะหันมาจ้องตาเธอ

“แล้วขอบอกนะว่าที่ผมยินดีรับคุณเข้าทำงาน ไม่ใช่เพราะคุณเป็นหลานของชาตรี แต่เป็นเพราะผมเห็นอะไรบางอย่างในตัวคุณ” เขาบอกกับเธอด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“คะ” มะนาวพยักหน้ารับรู้ พร้อมกับบรอยยิ้มปลื้มใจ

“ชาตรีเค้าฝากให้ผมดูแลคุณก่อนจะไปเนปาล แต่ถ้าคุณไม่เจ๋งจริงเหมือน

ในสมุดเล่มนี้ ผมก็มีสิทธิ์ที่จะปฏิเสธคุณได้” วิฑูรเลื่อนสมุดรวมผลงานคืนให้เธอ
“พร้อมทำงานวันนี้เลยไหม”

“พร้อมค่ะ” หญิงสาวตอบอย่างมั่นใจ ไม่คิดลังเล นึกขึ้นชมตัวเองอยู่ในใจ
ที่รอบคอบเก็บงานที่ทำตอนเรียนมหาวิทยาลัยไว้ทุกชิ้น เพราะงานพวกนี้เองที่
ทำให้ใครๆ ได้รู้ว่าเธอทำอะไรมาบ้าง

“อ้อ..ดี” ชายสูงวัยกว่ามองสาวน้อยตรงหน้าด้วยความรู้สึกเหมือนมอง
หลานสาวของตัวเอง ชาตริที่เป็นทั้งเพื่อนและหุ้นส่วนของเขาเคยเล่าถึงหลาน
สาวที่ชื่อมะนาวให้ฟังอยู่บ่อยๆ เพิ่งได้เจอหน้าก็คราวนี้ละ และเขายังได้เห็นแวว
ตามุ่งมั่นเหมือนที่เขาได้เห็นจากเพื่อนของเขาเหมือนกัน “แป๋ว...แป๋ว” วิฑูรหันไป
เรียกคนที่อยู่ด้านนอก เมื่อประตูห้องถูกเปิดออก เจ้าหน้าที่ต้อนรับตรงเคาน์เตอร์
ก้าวเข้ามาพร้อมรับคำสั่ง

“คะคุณวิฑูร”

“นำมนต์มารี้อย่าง” วิฑูรหันไปถามคุณแป๋ว

“ยังค่ะ แต่โทรมาบอกว่าต้องเข้าพบลูกค้าตอนเช้าก่อนค่ะ” แป๋วบอกอย่าง
รวดเร็ว

“เธอ...แล้ว บดินทร์ล่ะมารี้อย่าง”

“คุณเบิ้มเธอคะ คุณเบิ้มมาแล้วค่ะ”

“อ้อ...งั้นบอกเค้าว่าผมเชิญนะ”

“ค่ะ” แป๋วรับคำก่อนจะออกจากห้องไป

“เดี๋ยวจะแนะนำอาร์ตไดเร็กเตอร์ที่มะนาวจะต้องทำงานด้วยให้รู้จัก ที่นี่
เราจะทำงานกันเป็นทีม พอดีหัวหน้าทีมของหนูเค้าไม่อยู่ ก็เลยต้องให้บดินทร์มา
ดูแลก่อน”

“ค่ะ” หญิงสาวพยักหน้าเข้าใจ

วิฑูรพูดคุยเกี่ยวกับวัฒนธรรมองค์กร และหน้าที่ของครีเอทีฟที่เธอต้องรับ
ผิดชอบหลายอย่าง ก่อนที่เสียงเคาะประตูห้องจะดังขึ้น

“เชิญ” วิฑูรอนุญาตคนที่อยู่หลังประตูให้เข้ามาได้ ชายร่างสูง ผมยาวปิด
ต้นคอ สวมเสื้อยืดแขนสั้นสีเทา กางเกงยีนส์เก่าๆ ท่าทางสบายๆ ผลักประตูเข้ามา

“พี่วิฑูรเรียกผมหรือครับ” เขาถามด้วยท่าทางเป็นกันเอง วิฑูรพยักหน้า

ชายหนุ่มเดินเข้ามานั่งข้างๆ

มะนาวอ้าปากค้างเมื่อเห็นผู้ชายตรงหน้า

‘นี่มันตาคนนั้นนี่...ตายแล้ว...ตาย..ตาย...ตาย’

เธอจำได้ดีว่าผู้ชายตรงหน้าเป็นคนเดียวกับที่เปิดประตูกระทะแตกหน้าเธอ แล้วก็ไม่ได้เอ่ยปากขอโทษเธอสักคำ หน้าตาก็ดีแต่นิสัยแย่ ไม่เป็นสุภาพบุรุษเอาเสียเลย นี่ถ้าเธอต้องทำงานกับเขา เธอคงต้องกลั้นใจตายแน่ๆ

“นี่มะนาว ครีเอทีฟคนใหม่ที่จะต้องทำงานกับทีมของนาย” วิฑูรณะ นำหญิงสาวตรงหน้าให้ชายหนุ่มผู้มาใหม่ได้รู้จัก

“ฮะ..ฮะ...ฮะ...ชื่ออะไรนะพี่...มะนาวเหรอ อ้อหือ..ฟังแล้วเบรียรวเซ็ดฟัน น่าดูเลย” เบิ้มขำ ก่อนจะมองผู้หญิงที่นั่งตรงข้ามพร้อมรอยยิ้มและแอบชื่นชมอยู่ในใจ หญิงสาวร่างบาง ในชุดทำงานแบบสาวออฟฟิศสีครีม ผมนสั้น ดวงตาใสๆ จมูกสั้น กับริมฝีปากสีชมพูนี้...ทำให้เธอดูน่ารักจัง

เขาจำเธอได้ดี ก็เมื่อครั้งเขาเพิ่งผลัดประตูกระทะแตกเธอไป แต่ยังไม่ทันได้กล่าวขอโทษ เพราะเขาต้องรีบเข้าห้องน้ำด่วน เนื่องจากข้าศึกบุกแต่เช้า

“ข้าอะไรมีทราบคะ” หญิงสาวตวาดเสียงเซียว

“เปล่า..เปล่า หึ ..หึ..หึ..” แม้จะปฏิเสธแต่ก็ไม่สามารถหยุดหัวเราะได้ “เด็กเพิ่งจบไซ้ใหม่พี่...ทำไมเราไม่เลือกเอาพวกที่มีประสบการณ์ล่ะ แล้วอย่างนี้จะทำงานกันได้หรือครับ” คำพูดของเขาทำให้หญิงสาวโกรธจนตัวสั่น ลูกขึ้นจ้องหน้าชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงข้ามอย่างเอาเรื่อง

“นี่...ถ้าไม่ให้เด็กจบใหม่ได้ลองพิสูจน์ตัวเองดูบ้าง ซาตินี้พวกเด็กเพิ่งจบมันก็ไม่มีประสบการณ์กันซักทีซิ แล้วมันจะมีโอกาสได้ทำงานบ้างไหม...นี่ถึงตอนที่นายเพิ่งเรียนจบมาใหม่ๆบ้างซิ นายมีประสบการณ์แค่ไหนเซียว” มะนาวโวยวายเสียงดัง ชายทั้งสองตะลึงตาค้าง กว่าหญิงสาวจะรู้ตัวเธอก็ได้พูดอะไรออกไปตั้งมากมาย

“เอ่อ...ขอโทษคะ” มะนาวปิดปากตัวเองเมื่อรู้ว่าทำอะไรรองไป ก่อนจะได้ตั้งใจหลายครั้งเพื่อขออภัย แล้วรีบนั่งลงอย่างเรียบร้อยทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ‘ตายแล้ว...ยัยมะนาว.....แกพูดอะไรออกมา...ถ้าเค้าเปลี่ยนใจไม่รับแกเข้าทำงานจะทำยังไง.....บอกแล้วว่าให้ใจเย็นๆ’ หญิงสาวนึกตำหนิตัวเองอยู่ในใจ

“ฮะ..ฮะ..ฮะ...” วิฑูรหัวเราะขำในกิริยาของสาวน้อยตรงหน้า และเริ่มรู้สึก ว่าลูกน้องของเธอเจอของแข็งเข้าซะแล้ว นึกถึงวันแรกที่บิดนทร์มาสัมภาษณ์งาน ที่นี้ เขาก็ไม่ยอมใครอย่างนี้เหมือนกัน

“ไม่เป็นไรผม ไม่ถือ” วิฑูรบอกกับหญิงสาวต่างๆที่ยังขำอยู่ ขณะที่ชายหนุ่ม อีกคนกลับรู้สึกไม่พอใจ เพราะไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนเสียดังใส่หน้าเขาอย่างนี้ มาก่อน โดยเฉพาะเธอที่เด็กกว่าเขาหลายปี ทำอย่างนี้มันป็นเกลียดกันชัดๆ

เสียงเคาะประตูดังขึ้น ประตูเปิดประตูเข้ามาแจ้งกับวิฑูรว่าลูกค้ำที่เขานัด ใ้มาได้แล้ว วิฑูรพยักหน้ารับทราบ ก่อนจะหันมามองชายหนุ่มที่นั่งข้างๆ

“เบ้ม ยังไงฝากดูแลน้องเค้าด้วยแล้วกัน ผมต้องไปต้อนรับลูกค้าก่อน” วิฑูรบอกกับเบ้ม ก่อนจะหันมาบอกกับมะนาวพร้อมมรอยยิ้ม

“เติมที่เลยนะ” แล้วออกจากห้องไป ปล่อยให้หญิงสาวนั่งนิ่งอยู่ตรง นั้น...เหมือนกับไม่เชื่อว่านับจากนี้เธอจะต้องทำงานร่วมกับผู้ชายที่ไร้มารยาทที่ สุดในโลก

“อ้าวคุณ...นั่งอยู่ทำไม ปะ...เดี๋ยวจะพาไปดูรอบๆออฟฟิศ” เขาหันมาบอก เธอพลางใช้สายตาศึกษากระดาษเสื้อผ้าและรูปร่างของหญิงสาวอย่างถือสิทธิ์ ทำเอา เธอไบหน้าร้อนผ่าวเพราะไม่เคยมีใครจ้องมองอย่างนี้มาก่อน

“โทษนะ...ใครแนะนำให้คุณแต่งชุดนี้มาทำงานหรือ” ชายหนุ่มวิจารณ์ เสื้อผ้าที่เธอสวมอย่างตรงไปตรงมา เพราะเขาไม่เคยเห็นคนที่ทำงานบริษัท โฆษณาแต่งตัวมาทำงานได้เรียบร้อยขนาดนี้

“ทำไม...ฉัน এসวมองมาทำงาน แล้วฉันจะแต่งตัวยังไงมันไม่เกี่ยวกับนาย” มะนาวบอกพร้อมกับขีดหน้าด้วยความมั่นใจ

เบ้มกลับยิ้มเพราะรู้สึกขำปนหมั่นไส้กับท่าทางเร็ดๆเข็ดๆของเธอ

“หี..หี... ครับ...เชื่อครับว่าคุณ এসวมองมาทำงาน แต่การทำงานของเรา จะให้สมองทำงานอย่างเดียวไม่ได้หรอกนะคุณ เพราะงานโฆษณาต้องใช้หัวใจ ทำงานด้วย แต่คุณต้องระวังนะ เพราะอะไรที่ใช้มากๆ มันจะใหญ่ โต สำหรับส่วน อื่นที่ไม่ได้ใช้...มันจะลึบ เลิกไม่น่ามอง” เขาบอกกับเธอใกล้ๆ สายตาเลื่อนลงไป ที่หน้าอกเสื้อสูทสีครีมที่แบนราบพร้อมมรอยยิ้มยียวน

มะนาวรีบ এসวมุดรวมผลงานที่ถืออยู่ปิดอกเสื้อเพื่อบังสายตาของเขา แม้

เธอจะสวมเสื้อผ้ามัดชิด แต่แวตตาของผู้ชายตรงหน้าก็ไม่น่าไว้ใจนัก

ชายหนุ่มยิ้มกวนๆ ก่อนจะเดินผิวปากนำออกจากห้องไป 'ไม่สนใจว่าใครจะเตือนร้อนอย่างไร หากแต่ลึกๆ ชายหนุ่มรู้สึกว่าเขากำลังเจอกับมะนาวที่เปรี้ยวจัดปากร้าย แล้วยังฉลาดเป็นกรดอีกด้วย งานนี้คงมีเรื่องให้สนุกกันแน่'

ก่อนจะเดินตามออกไป มะนาวมีท่าทางลังเล เพราะในใจของเธอขณะนี้กำลังแบ่งออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายซ้ายบอกให้เดินออกจากที่นี่ไปอย่างไม่ยอมเสียเกียรติ แต่ฝ่ายขวาก็บอกว่าเธอต้องอยู่สู้เพื่อพิสูจน์ตัวเอง แล้วในที่สุดฝ่ายขวาก็ชนะ บอกให้เธอลดทิวแล้วเริ่มต้นทำงานเพื่อพิสูจน์ฝีมือให้ทุกคนเห็นว่าเด็กจบใหม่ก็สามารถทำงานได้ดีเหมือนกัน เธอจึงตัดสินใจเดินตามเขาออกไป แม้ในใจยังขุ่นเคืองและคิดว่าถ้ามีโอกาส เธอต้องเอาคืนให้ได้

สำนักงานของบริษัทมีด้วยกันสี่ชั้น ชั้นที่เธอต้องทำงานคือชั้นที่สาม บดินทร์พาหญิงสาวเดินขึ้นชั้นนั้น ลงชั้นนี้ เข้าห้องนั้น ออกห้องนี้ แนะนำแผนกต่างๆ นหญิงสาวรู้สึกเหนื่อย และสุดท้ายก็มาหยุดที่โต๊ะทำงานของเธอ เขาแนะนำเพื่อนร่วมงานที่อยู่ในทีมเดียวกับเธอ แล้วเล่าว่าครีเอทีฟคนเก่าเพิ่งลาออกไปเมื่อต้นเดือนเลยทำให้มีตำแหน่งว่าง

"แนนเป็นคนเก่งแต่ไม่ทนงานหนัก เลยทำให้อยู่ได้ไม่นาน ผมคิดว่าคุณคงไม่เป็นเหมือนแนนนะ" เขาบอกกับเธอเมื่อมาถึงโต๊ะทำงานที่ว่างอยู่

'ชิชะ... นายคงคิดว่าเด็กจบใหม่จะเหมือนกันทุกคนหรือไง นายรู้จักฉันน้อยไปซะแล้ว' มะนาวคิดแค่นอยู่ในใจ

"นี่โต๊ะทำงานของคุณ เออ..เรื่องประตูบริษัทเมื่อเช้านี้ ผมขอโทษนะ พอดีผมมีเรื่องด่วนทำให้รีบไปหน่อย" ชายหนุ่มพยายามจะอธิบายด้วยท่าทางเขินๆ แต่ก็เลี้ยงที่จะพูดความจริงทั้งหมด ก่อนจะเดินไปที่โต๊ะของตัวเอง

'ชิ...ขอโทษเป็นเหมือนกันเหวอ...' มะนาวนึกในใจ และแอบดีใจอยู่ลึกๆ ที่โต๊ะทำงานของนายเบ้มอยู่ด้านหลังโต๊ะของเธอ เวลานั้นทำงานเธอจะเห็นเพียงด้านหลังของเขา เพราะเธอกองทนไม่ได้แน่ๆ ถ้าโต๊ะทำงานของเขาหันมาหาเธอแล้วเธอต้องเห็นหน้าเขาตลอดเวลา

หญิงสาวนั่งดูหนังสือเกี่ยวกับงานโฆษณาที่ได้รับรางวัลชนะเลิศประจำ

ป๊ออย่างสนใจ ในหนังสือเล่มนี้มีโฆษณาชิ้นหนึ่งที่เธอเคยเห็นในโทรทัศน์และเป็นโฆษณาที่เธอชอบมาก เมื่ออ่านข้อความด้านล่างระบุว่าเป็นโฆษณาของบริษัทโมทีฟเป็นผู้ผลิตก็อดภูมิใจไม่ได้ เพราะนับจากนี้เธอจะได้เป็นส่วนหนึ่งขององค์กรที่มีคุณภาพ และไม่ว่าผลงานที่เธอคิดออกจะมีโอกาสได้อยู่ในหนังสือเล่มนี้บ้างก็ได้ พออ่านชื่อคนคิดงานก็ทำให้เธอแทบไม่เชื่อเพราะเป็นชื่อ **บดินทร์ วงศ์สกุลชัย** เธอพยายามสะกดชื่ออยู่หลายครั้ง เพราะชื่อได้งานเป็นภาษาอังกฤษ 'ไม่น่า นะ...นายนั้นนะเธอจะเป็นคนคิดงานนี้...คงไม่มั้ง เพราะเค้าเป็นอาร์ตไดเรกเตอร์นี่ บริษัทนี้คงมีคนชื่อนี้หลายคนละมั้ง'

"ก๊อก..ก๊อก..ก๊อก" เสียงเคาะโต๊ะเบาๆ ทำหญิงสาวต้องเงยหน้าขึ้นมอง พบชายหนุ่มคนเดิม กำลังยื่นคำโต๊ะทำงานของเธออยู่

"พี่มนต์ มีน้องครีเอทีฟมาใหม่ ชื่อมะนาว" เขาแนะนำเธอให้รู้จักกับผู้ชายคนหนึ่ง รูปร่างผอมสูง ใส่แว่นตารอบสีเข้ม ผมตัดสั้น เสื้อผ้าที่สวมดูเรียบง่ายสะอาดตา

"สวัสดิ์คะ" หญิงสาวยกมือไหว้ทักทาย

"สวัสดิ์ครับ" น้ามนต์ยกมือไหว้ตอบ เขาคุยติดกับชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้า ที่ปล่อยผมยาว แต่งตัวตามสบาย เสื้อยืดแขนสั้นตัวโคร่งๆกับกางเกงยีนส์เก่าๆที่ใส่มาแล้วหลายครั้ง

"พอดีเมื่อเช้าพี่ไปปรับปรึฟจากลูกค้ามาก็เลยไม่ได้สัมภาษณ์งาน แต่มะนาวได้คุยกับคุณวิฑูรแล้วนี่" น้ามนต์อธิบายเหตุการณ์ที่เขาหายไปเมื่อเช้า ทำให้ไม่ได้สัมภาษณ์เธอด้วยตัวเอง

"พี่วิฑูรให้น้องเค้าทำงานวันนี้เลยนะพี่" ชายหนุ่มแจ่มกับหัวหน้า

"อ้อ ดีแล้ว งั้นเดี๋ยวเข้าประชุมกันหน่อยนะ" น้ามนต์สั่งทีมงานทันที

ทีมของมะนาวมีอยู่ 5 คน มีตัวเธอ และ พี่ป้อม ผู้หญิงทาทาง้าวๆ แต่มีความฝันอันสวยงามและมีจินตนาการสูง เป็นครีเอทีฟที่จะต้องทำงานคิดงานวางคอนเซปต์และคิดรูปแบบงานโฆษณาร่วมกันกับเธอ แล้วก็มินิดหน่อย หญิงสาวตัวเล็กๆ หน้าตาน่ารัก ที่แต่งตัวเบรี่ยวจัดตลอดเวลาเป็นก๊อบปี้ไรเตอร์ที่จะช่วยคิดประโยคสวยๆที่ฟังแล้วติดหูให้กับงานโฆษณา ประโยคเด็ดของหนังสือโฆษณาของบริษัทที่กำลังออกอากาศอยู่ในขณะนี้หลายชิ้นก็มาจากความคิด

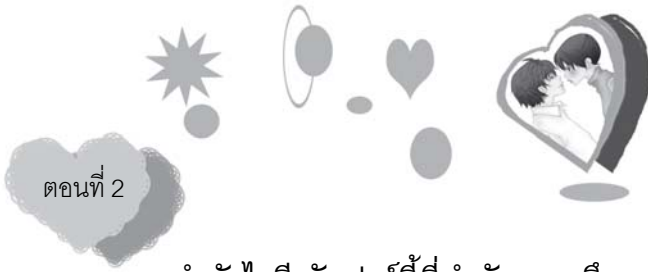
ของผู้หญิงตัวเล็กๆคนนี้ อีกคนก็คือนายบดินทร์ หรือเบิ้ม ผู้ชายแต่งตัวปอนๆ และกวนที่สุดคนนี้เป็นอาร์ตไดเรกเตอร์ ดูแลเรื่องศิลปะของงานโฆษณาในทีม และมีพิน้ำมนต์เป็นไดเรกเตอร์ หรือหัวหน้าทีมนั่นเอง ที่จะคอยดูแลงานทั้งหมด ไปรับฟังความต้องการของลูกค้าและเอามาวางแผนงาน ซึ่งงานทุกชิ้นจะต้องผ่านการตรวจสอบจากเขาก่อนที่จะเข้าไปนำเสนอให้ฝ่ายบริหาร และเข้าไปพรีเซนต์ให้ลูกค้าต่อไป

การประชุมครั้งนี้นอกจากจะเป็นการแนะนำสมาชิกใหม่ของทีมแล้ว ยังเป็นการร่วมวางแผนงานโฆษณาให้กับบริษัทผลิตน้ำผลไม้ที่ใหม่ที่กำลังจะวางตลาดในเร็ววันนี้

มะนาวได้รับมอบหมายให้สร้างสรรค์งานโฆษณาทางแม็กกาซีน ส่วนบ่อมได้คิดหนังโฆษณา นิดหน่อยต้องคิดสโลแกนให้กับน้ำผลไม้ด้วย ในขณะที่เบิ้มจะต้องเป็นผู้นำความคิดของมะนาวและบ่อมไปสร้างสรรค์ต่อให้ออกมาเป็นรูปธรรม ทั้งภาพในนิตยสารและภาพในหนังโฆษณา โดยน้ำมนต์จะดูแลควบคุมการผลิตงานทั้งหมด และเป็นผู้กำกับหนังโฆษณาด้วย

ตลอดเวลาการประชุม หญิงสาวรู้สึกรู้ว่าชายหนุ่มตรงหน้าที่เคยกวนประสาทไม่ได้กวนหรือปากเสียกับใครต่อใครเหมือนอย่างที่เคยเคยเจอเลย ตรงกันข้าม เขากลับนั่งฟังการประชุมอย่างมีสมาธิและมีคำแนะนำดีๆให้กับที่ประชุมอีกด้วย ในขณะที่เธอต่างหากที่ทั้งหิวและเมื่อย ไม่มีสมาธิกับการประชุมเอาเสียเลย

กว่าที่ทีมงานจะออกจากห้องประชุมได้ก็ปาเข้าไปเกือบบ่ายสองเข้าไปแล้ว น้ำมนต์จึงชวนน้องๆในทีมไปทานข้าวอย่างพร้อมหน้า และถือโอกาสเลี้ยงต้อนรับมะนาวด้วย ‘แหม...ต้องอย่างนี้หัวหน้าเรา’ หญิงสาวนึกในใจ

ทำยังไงดี กับปาร์ตี้ที่กำลังจะมาถึง

กว่ามะนาวจะกลับถึงบ้านก็ค่ำแล้ว เธอเห็นยอจนร่างกายแทบจะร่วงลงไปกับพื้น หญิงสาวเดินเซไปที่โซฟา ก่อนจะล้มตัวลงนอนอย่างอ่อนล้า ท่ามกลางสายตาของพี่ชายที่นั่งดูทีวีที่โซฟาอยู่ก่อนแล้ว

“เป็นยังไงน้องสาว โรยมาเซียว ทำงานเหนื่อยหอรอค่ะ” มะตูมถามน้องสาวอย่างเป็นห่วง แต่ก็อดจะขำกับท่าทางอ่อนแรงของน้องสาวคนเล็กไม่ได้

“งานไม่เหนื่อยเท่าไรหอรอค่ะ สนุกมาก แต่กับคนนี่ซี อี” มะนาวบอกกับพี่ชายเหมือนพูดถึงสิ่งที่น่าเกลียดที่สุดทั้งๆที่ยังนอนปิดตามิด

“หี..หี...แน่ใจหอรอว่ากำลังพูดถึงคนในที่ทำงาน” พี่ชายขำกับท่าทางของน้องสาว

“คนค่ะ ...เป็นผู้ชายที่แ่ที่สุดเท่าที่มะนาวเคยเห็นมาเลยละค่ะพี่ตูม” มะนาวรีบพูดลุกขึ้นนั่งบนโซฟาแล้วหันมาฟ้องพี่ชาย

“ทำงานก็อย่างนี้ละ...เจอหลายร้อยรูปแบบ เราต้องแข็งแกร่งนะ” พี่ชายพูดขึ้นพลางลูบศีรษะของสาวเบาๆอย่างเอ็นดู เพราะบิดาของเขาด่วนจากไปเสียก่อน ทำให้มะนาวได้มีโอกาสใกล้ชิดกับบิดาน้อยกว่าเขาและมะปรางน้องสาวคนรอง เขาจึงตั้งใจที่จะดูแลน้องคนเล็กให้ดีที่สุด มอบความรักและความห่วงใยให้กับน้องและพร้อมที่จะปกป้องเธอเสมอเหมือนกับที่พ่อเคยมีให้เขา

“คุยอะไรกันสองพี่น้อง” มาลีที่เพิ่งกลับจากร้านอาหารเดินเข้ามาในห้องรับแขก พร้อมกับปิ่นโตใส่อาหารเย็นที่ทำมาจากร้าน เธอและมะปราง ลูกสาวคนกลาง มักจะหิ้วอาหารเย็นกลับมาทานที่บ้านพร้อมหน้ากันแบบนี้เสมอ

“แม่กลับมาแล้ว” มะนาวลุกขึ้นจากโซฟา วิ่งไปกอดผู้เป็นแม่อย่างเอาใจ

ก่อนจะช่วยถือปิ่นโตเข้าไปในครัวเพื่อจัดอาหารเย็นในสี่จาน

“แหม...เห็นแม่มาก็รีบอ่อนเลยนะ” พี่ชายแซวตามหลังไปอย่างหมั่นไส้

มาลีเปิดร้านอาหารเล็กๆ เลี้ยงดูลูกทั้งสามคนมานาน ด้วยรสนิยมที่ไม่เป็นรองใคร ทำให้มีลูกค้าเข้ามาอุดหนุนอย่างเนืองแน่น และเมื่อลูกสาวคนกลางที่สนใจด้านอาหารเป็นพิเศษเรียนจบปริญญาตรีสาขาคหกรรมศาสตร์ แถมยังเชี่ยวชาญด้านการทำขนมอบได้เข้ามาช่วยงานที่ร้าน ทำให้ร้านขยายกิจการจากเดิมที่มีบริการเพียงแค่อาหารก็สามารถเพิ่มการบริการส่วนของเบเกอรี่ และมุมกาแฟหอมกรุ่นไว้บริการลูกค้าอีกด้วย

“มะนาว เป็นยังงี้บ้างทำงานวันแรก เห็นพี่ตุ้มบอกว่าไปเหยียบตาปลาใครเค้าเข้าไปให้ละ” มะพร้าวถามขึ้นขณะเข้ามาช่วยน้องสาวจัดอาหารเย็นในครัว

“หนูไม่ได้ไปเหยียบตาปลาใครนะพี่ปราง เค้าต่างหากที่มาเหยียบตาปลาหนู อย่าให้ถึงทีของหนูบ้างก็แล้วกัน” มะนาวบอกพี่สาวอย่างเคียดแค้น แล้วหน้าตายาวของนายบดินทร์ปากเสียวก็ผุดขึ้นมา หญิงสาวต้องรีบปิดใบหน้ากวนๆ นั้นออกไปจากความคิด พี่สาวที่ยืนอยู่ข้างๆ นึกขำกับกิริยาของน้องสาว

หลังจากทานอาหารเย็นเสร็จ มะนาวยกจานอาหารที่ทานเสร็จแล้วไปทำความสะอาดอย่างรู้หน้าที่

“มะนาว ...โทรศัพท์มาแ่นะ” มะพร้าวเดินมาบอกน้องสาวในห้องครัว “ไปปรับสายเถอะ เตี่ยจวนตรงนี้พี่ล้างเอง” พี่สาวบอกก่อนจะลงมือทำความสะอาดจานอาหารที่เหลือ

“เตี่ยวมะนาวมาช่วยนะคะ” เธอบอกกับพี่สาวก่อนจะล้างมือ แล้ววิ่งออกไปปรับโทรศัพท์ที่ห้องรับแขก

“สวัสดีค่ะ” หญิงสาวกรอกเสียงไปตามสาย

“หวัดดี ... ยัยมะนาว” เสียงฝ่ายตรงข้ามตอบกลับมา หญิงสาวยิ้มหวานขึ้นทันทีเมื่อรู้ว่าเป็นเสียงของใคร

“ยัยลูกแก้ว ... ว่าไงจ๊ะ”

“นี่เธอจำได้หรือเปล่าว่าสิ้นเดือนนี้ ที่คณะเค้าจัดปาร์ตี้กัน” ลูกแก้วถามมาตามสาย

“จำได้ซี... ฉันอยากรู้จริงๆเลยว่าคุณเป็นคนต้นคิดให้แขกในงานควงคู่มาด้วยนะ” มะนาวบ่นอุบ นึกถึงบัตรเชิญไปร่วมงานปาร์ตี้ของคณะนิเทศที่ทางสโมสรนักศึกษาจัดขึ้นก็เหนื่อยใจ เพราะในบัตรเชิญระบุให้ผู้ที่มาร่วมงานต้องมาพร้อมกับคู่วัยหรือเพื่อนต่างเพศ

ลูกแก้วแอบหัวเราะคิกคัก เพื่อนสาวต้องโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงแน่ๆ ถ้ารู้ว่างานนี้เธอเองก็มีส่วนร่วมในการคิดรูปแบบงานด้วยเหมือนกัน

“เอาน่า... ในบัตรเชิญไม่ได้บอกนี่ว่าจะเป็นคู่แบบไหน เธอพาพี่ชายไปก็ได้” ลูกแก้วช่วยเพื่อนหาทางแก้ปัญหา เพราะในบัตรเชิญไปงานปาร์ตี้ระบุไว้ว่าหากใครไม่มีคู่ไปด้วยจะต้องจ่ายเงินคนละหนึ่งหมื่นบาทเพื่อเป็นกองทุนสำหรับจัดงานในครั้งต่อไป

มะนาวหันไปมองพี่ชายที่นั่งดูทีวีอยู่ใกล้ๆด้วยท่าทางอึดอัดใจ แล้วหันมากระซิบเบาๆกับเพื่อนผ่านกระบอกโทรศัพท์ไปว่า

“พี่ชายฉันเค้าคงไม่ทำเรื่องไร้สาระอย่างนั้นหรอก” พลังถอนใจอย่างเหนื่อยอ่อน

“ว่าแต่แกเถอะ มีคนไปด้วยแล้วหรือ” มะนาวถามขึ้น เพราะไม่เห็นว่าเป็นเพื่อนสาวของเธอจะมีวีแววควงหนุ่มคนไหนเหมือนกัน

“เธออย่าลืมนะ ฉันก็มีน้องชายสุดหล่อที่พร้อมจะออกงานกับฉันเสมอ” ลูกแก้วพูดถึงกอล์ฟ น้องชายของตัวเองที่กำลังจะก้าวไปเป็นดาราและนายแบบ โดยเธอเองรับหน้าที่เป็นผู้จัดการส่วนตัวคอยจัดคิวให้น้องชาย

“เธอก็รอดตัวไปซี” มะนาวพูดอย่างแข็งๆ มองไม่เห็นหนทางของตัวเองเอาเสียเลย

“น่า ฉันเชื่อว่าเธอต้องทำได้ ...แต่ถ้าเธอไม่พาใครไปก็ได้นี่”
“ถ้าไม่พาไปก็ต้องจ่ายตั้งหนึ่งหมื่นบาท ฉันไม่มีเงินเยอะขนาดนั้นหรอกนะ” มะนาวบอกกับเพื่อนอย่างปลงๆ “หรือว่าจะต้องรีบเก็บเงินเสียตั้งแต่วันนี้ กว่าจะสิ้นเดือนก็คงเก็บเงินได้ครบหนึ่งหมื่นบาทพอดีแต่นั้นหมายความว่าเธอจะต้องห่ออาหารกลางวันไปทานที่บริษัท ต้องเดินออกไปขึ้นรถที่ปากซอยห้ามนั่งมอเตอร์ไซค์เด็ดขาดแล้วต้องนั่งรถเมล์แบบธรรมดาที่ไม่มีแอร์ โธษิวัด... ยิ่งคิดก็ยิ่งกลุ้ม”
มะนาวคุยโทรศัพท์กับเพื่อนอยู่ซุกซกก็ขอตัววางสายไปเพราะยิ่งคุยก็ยิ่ง

“พีเบิร์มซา” เบญญา วงศ์สกุลชัย อ่อนพี่ชายที่กำลังจ่อจ่ออยู่หน้าคอมพิวเตอร์ หลังจากลิ่งเลหาจิงหวะอยู่นาน

“ว่าไง” พี่ชายถามน้องสาวกลับ หากแต่สายต่ายังจับจ้องอยู่ที่หน้าจอคอมพิวเตอร์เหมือนเดิม

“แฮ้ตกับผู้หญิงอยู่หรือ หยุดเล่นแล้วหันมาฟังเบบี๋เดี๋ยวนี” น้องสาวพยายามดึงมือพี่ชายออกมาจากคีย์บอร์ด แต่พี่ชายเธอดึงมือกลับมาเพื่อพิมพ์ข้อความลงในคอมพิวเตอร์ต่ออย่างไม่สนใจ

‘หน้อย ทำเป็นคุยกับสาวๆ เอาเข้าจริงๆ ไม่เห็นจะกล้านัดบอดกับใครซักที’ เบบี๋นึกในใจอย่างรู้ทัน

“มีอะไรก็พูดมาซิ” พี่ชายยังไม่มียี่ท่าว่าจะเลิกสนใจกับการสนทนาทางคอมพิวเตอร์ตรงหน้า

“ลิ่งเดอนนี้พีเบิร์มจะต้องไปงานปาร์ตี้กับเบบี๋ด้วย” น้องสาวยื่นคำขาด

“ฮ้า..” ได้ผล พี่ชายหยุดเล่นหันมามองเธอแล้ว “อะไร...แล้วทำไมฉันต้องไปด้วย” เบิร์มเริ่มโวย เบบี๋ยื่นบัตรเชิญให้พี่ชายดู ชายหนุ่มรับมาอ่าน ก่อนจะหันไปตอบคู่สนทนาที่เขาคุยด้วยทางอินเทอร์เน็ตด้วยสีหน้าสุดแข็ง

“อย่างนี้ไม่ยุติธรรมนี่หว่า แก่ไปชวนคนอื่นเถอะ” เขายื่นบัตรเชิญคืนให้น้องสาว ก่อนจะหันไปสนใจหน้าคอมพิวเตอร์ต่อ ในขณะที่เบบี๋นั่งอ

“ทำไมพีเบิร์มพูดอย่างนี้ละ พี่ก็รู้ว่าอย่างหนูจะมีใครยอมไปงานปาร์ตี้ด้วย”

“ก็ใครใช้ให้อ้วนอย่างนี้เล่า” เบิร์มหันมาดู มองน้องสาวที่ยืนอ้วนกลมมอยู่ตรงหน้าน่ากคะเนน้ำหนัก ‘หกสิบหรือเจ็ดสิบกิโลนะ’

“พีเบิร์มพูดอย่างนี้กับน้องได้ยังไง” เบบี๋เสียงแหลมขึ้นทันที รู้สึกขอมไม่ไ้เมื่อถูกพูดถึงน้ำหนักตัวเอง “เป็นพีก็ต้องทำเพื่อน้องซิ” เบบี๋ยื่นคำขาดอีกครั้ง

“ทำไมวะ...แล้วไอ้พีมันต้องทำทุกอย่างให้น้องเลยหรือไง” เบิร์มโวยวาย เพราะทุกครั้งทีเพื่อน้องทะเลาะกัน น้องสาวก็มักจะต้องอ้างว่า เพราะเขาเป็นพี...จึงต้องทำเพื่อน้อง

“ใช่ ก็พีเบิร์มอยากเกิดก่อนทำไมละ หรือพีเบิร์มจะจ่ายเงินหมั้นหนึ่งให้บี”

แม้ว่าจะมีข้อเสียให้เลือก แต่ก็ไม่มีข้อไหนที่น่าเลือกเลยจริงๆ ชายหนุ่มส่ายหัวอย่างสุดเชิง

“ใครจะมีเงินเยอะขนาดนั้นเล่า ...พวกเธอนี้เข้าใจเล่นกันนะ ...แล้วทำไมบี๊ไม่แก๊งปวยไปละ หายไปเลย ปิดมือถือ ไม่ต้องรับโทรศัพท์ ปล่อยให้เรื่องมันซาๆ แล้วค่อยกลับมา” พี่ชายเสนอความคิด

“เบบี๋คงหลบภัยแบ่ง ยัยลูกแก้ว แล้วก็ยัยจำ ไม่ได้หรอกนะคะ” น้องสาวพูดถึงเพื่อนสนิทที่แสบพอๆกัน งานนี้เพื่อนของเธอเป็นได้ไฟใหญ่ในการจัดงานด้วย เพื่อนๆคงไม่ยอมปล่อยให้เธอหายไปโดยไม่มาร่วมงานอย่างแน่นอน “นะคะ บี๊เบิ้ม...นะ” เบบี๊ยังคงเข่าชี้ แต่เสียงเริ่มอดอดอันมากขึ้น

“โหย...ทำไมช่วยอย่างนี้วะ” เบิ้มบอกกับตัวเองอย่างหงุดหงิด ก่อนจะพิมพ์บอกลูกค้าสนทนาทางคอมพิวเตอร์ไป เพราะสิ่งที่น้องสาวขอร้องให้เขาช่วย มันทวนสมมติเสียจนเขาไม่สามารถพูดคุยกับใครได้อีก

“โอเค..โอเค” แล้วพี่ชายก็ตอบตกลงในที่สุด

“เฮ้...ต้องอย่างนี้ซีพี่ชาย” เบบี๊กระโดดกอดคอพี่ชายด้วยความดีใจ “เฮ้อ...รอดแล้วยัยบี๊เฮ้ย” ด้วยน้ำหนักที่มากกว่าทำให้พี่ชายรับน้ำหนักน้องสาวตัวเองแทบไม่ไหว

“ถ้าพี่ไม่ติดงานนะ” เบิ้มพยายามพูดออกมา

“ไม่ได้...ตกลงกันแล้วนี่” เบบี๊ยังทิ้งน้ำหนักของตัวเองลงบนตัวพี่ชายมากขึ้นเหมือนนกมวยปล้ำ จนพี่ชายต้องยกมือยอมแพ้

“โอ๊ย...ก็ได้วะ..ก็ได้” เมื่อได้คำตอบที่น่าพอใจ เบบี๊จึงยอมปล่อยตัวพี่ชายให้เป็นอิสระ ชายหนุ่มกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก หันมองน้องสาวอย่างนึกระแวงว่าจะโดนกระโดดลื้อคออีก

“ลดน้ำหนักได้ไหม” เขาหันมาบอกด้วยท่าทางเอาจริง เริ่มรู้สึกว่าน้องสาวของเขาหนักขึ้นกว่าเดิมแล้วจากที่เคยเล่นมวยปล้ำกันมาตั้งแต่เด็ก พักหลังๆนี้เขาชักเริ่มรู้สึกว่าสู้ไม่ไหวแล้ว สันนิษฐานว่าน่าจะเป็นเพราะน้ำหนักของน้องสาวทำให้เขาเป็นฝ่ายเสียเปรียบอยู่บ่อยๆ

“เบบี๊ไม่ได้อ้วนนะ แค่อวบกว่าผู้หญิงทั่วไป แล้วแม่ผู้หญิงที่พี่เบิ้มคงก็มีแต่ตัวบางๆทั้งนั้น...ถามหน่อยเถอะว่าพวกหล่อนนะทานข้าวกันบ้างหรือเปล่า”

น้องสาวเริ่มที่จะพาดพิงถึงคนอื่น ยอมไม่ได้ที่จะถูกกล่าวหาอยู่ฝ่ายเดียว

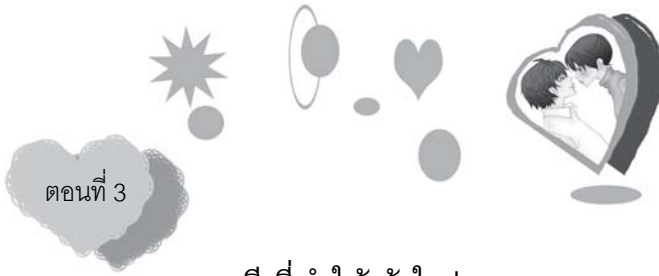
“เบบี...อย่าพาดพิงถึงคนอื่นอย่างนี้สิ” ชายหนุ่มปรามน้องสาว แต่จะว่าไปแล้วก็จริงอย่างที่น้องเขาพูด เพราะผู้หญิงที่เข้ามาในชีวิตของเขา ล้วนระมัดระวังเรื่องการกินและรักษารูปร่างกันทุกคน จนบางครั้งเขาเองก็อดอดที่นี้ก็อยากจะทานอาหารอร่อยๆบ้างเวลาออกเดทกัน แต่ก็ทานไม่ได้ เพราะอาหารอร่อยมักมีผลต่อน้ำหนักตัวของพวกเธอเสมอ

“ก็มันจริงนี่...ทำไมผู้ชายถึงชอบผู้หญิงตัวผอมๆบางๆกันนะ ไม่เบื่อบ้างหรือไง มองไปทางไหนก็มีแต่แบบเดียวกันหมด เหมือนหลุดออกมาจากสายพานในโรงงานเลย สู้วบๆ จับแล้วเต็มไม้เต็มมืออย่างนี้ยังน่าสนใจกว่าตั้งเยอะ”

เบบีมองกระจกเงาที่แขวนอยู่ที่ฝาผนังพลางบ่นพึมพำ แต่ก็ไม่วายที่จะพาดพิงไปถึงผู้ชายอีกทั้งโลก

ชายหนุ่มมองร่างน้องสาวที่เดินออกจากห้องไปด้วยสีหน้าขบขัน เบบีเป็นน้องสาวคนเดียวของเขา เธอไม่ได้อ้วนมากมายเหมือนอย่างที่เขาคิดว่าเธอควรจะเนื้อตัวนุ่มนวล น่ารัก น่ากอดเสียด้วยซ้ำ แต่ก็น่าแปลกที่ไม่มีผู้ชายคนไหนกล้ามาจีบทั้งๆที่เขาเองก็พร้อมเปิดไฟเขียวให้น้องได้มีคนรู้จักอยู่แล้ว

แต่อย่างไรก็ตาม เขาก็ตกลงจะไปงานปาร์ตี้กับน้องสาวเขาไปแล้ว นี่สิปัญหาใหญ่ เพราะเขาเองก็ไม่คุ้นนักกับการออกงานสังสรรค์ แต่มานึกดูอีกที งานนี้ก็น่าจะมิอะไรให้เขาสนุกบ้าง หรือเขาอาจจะได้เจอกับสาวๆสวยๆที่เป็นเพื่อนของน้องสาว ชายหนุ่มคิดพร้อมกับรอยยิ้มกรุ้มกริ่ม ทันใดนั้น ใบหน้าใสๆ ของหญิงสาวที่เขาเพิ่งทะเลาะกับเธอเมื่อเช้านี้ก็ผุดขึ้นมาในความคิด เล่นเอาชายหนุ่มสะดุ้งไปเลยทีเดียว

ตอนที่ 3

อาชาตรี ที่ทำให้เข้าใจว่า...

บริษัท โมทีฟ แอ็ดเวอร์ไทซิ่ง เอเจนซี จำกัด เป็นบริษัทเอเจนซีเล็กๆ หากแต่แข็งแกร่งที่สุดในเวลานี้ เพราะได้รับความไว้วางใจจากลูกค้ารายใหญ่ กระเป่าหนักอยู่หลายเจ้า การที่มะนาวได้เข้าทำงานในตำแหน่งครีเอทีฟงานโฆษณา ทำให้เธอสนุกที่จะเรียนรู้กับงานเป็นอย่างมาก ถึงแม้เพื่อนๆ จะเคยบอกว่า ผลการเรียนระดับเกียรตินิยมอันดับหนึ่งอย่างเธอน่าจะไปสมัครงานที่บริษัทเอเจนซีใหญ่ๆ ขนาดบริษัทข้ามชาติก็ยังได้ แต่เธอเลือกจะทำงานอยู่กับบริษัทเล็กๆ ที่เธอแสดงความสามารถได้อย่างเต็มที่ดีกว่า

มะนาวในชุดเสื้อเชิ้ตแขนยาว สวมกางเกงผ้าสีเข้มดูทะมัดทะแมง แตกต่างจากชุดที่เธอสวมมาสัมภาษณ์งานในวันแรกอย่างสิ้นเชิง หญิงสาวหลบผู้คนมานั่งคิดงานที่ได้รับมอบหมายอย่างตั้งใจอยู่เงียบๆ ที่ห้องสมุด มะนาวมักจะมานั่งคิดงานในห้องสมุดเสมอ เพราะที่โต๊ะทำงานของเธอมีคนเดินผ่านตลอดเวลาทำให้ไม่มีสมาธิ แล้วยิ่งสำคัญเธอก็ไม่อยากจะเห็นหน้านายเบิ้มผู้ชายจอมกวนคนนั้นด้วย แล้วงานนี้เธอตั้งใจว่าจะต้องพิสูจน์ให้ทุกคนเห็นว่า เธอก็ทำงานได้เทียบเท่ากับมืออาชีพเหมือนกัน ถึงแม้ว่าจะเป็นเด็กใหม่ที่เพิ่งจบมาก็ตาม

“ว่าไงมะนาว”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมาจากงานที่ทำ หันไปตามเสียงเรียก

“อาชาตรี สวัสดิ์ค่ะ” เธอยกมือไหว้น้องชายคนเดียวของพ่อ พร้อมรอยยิ้มร่าเริง

“สวัสดิ์จ๊ะ” อาชาตรีทักทายกลับพร้อมกับนั่งลงข้างๆ หลานสาว ชาตรีเป็นหนึ่งในสามผู้ก่อตั้งบริษัทแห่งนี้ โดยเขาเป็นผู้บริหารที่ดูแลด้านการผลิต ผลงาน

โฆษณาทุกชิ้นที่ออกจากบริษัทนี้จะต้องผ่านการตรวจสอบจากเขา มีเอกรินทร์ เพื่อนเขาอีกคนเป็นผู้บริหารฝ่ายการตลาด รับหน้าที่ดูแลเรื่องการซื้อขาย เช่น สัญญากับลูกค้า รวมถึงการหาลูกค้าป้อนบริษัทด้วย และวิฑูร เป็นผู้บริหารที่ดูแลและจัดการเรื่องทั่วไปภายในบริษัท ซึ่งทั้งสามคนเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย และได้ร่วมกันก่อตั้งบริษัทแห่งนี้มานานกว่า 8 ปีแล้ว

“อาชาติรีบกลับมาจากเนปาลเมื่อไหร่คะ”

“เพิ่งมาถึงเมื่อเช้านี้เอง ไปดูโลกทัศน์สำหรับถ่ายโฆษณาโทรศัพท์มือถือก็เลยถือโอกาสเที่ยวต่ออีกสองสามวัน เดียวเดือนหน้าก็ต้องไปอีก คราวนี้ไปทำงานจริงๆแล้ว”

“ชีวิตอาน่าอีกจางัง มะนาวไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าอาทำหนังโฆษณาด้วย” หญิงสาวพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงชื่นชม

“อาก็ทำทุกอย่างล่ะ ตำแหน่งไหนไม่มีใครทำ อาก็ทำเอง..เพื่อลดต้นทุนไง”

“มะนาวอยากเก่งเหมือนอาจัง” หญิงสาวบอกพร้อมรอยยิ้ม เธอจำได้ดีว่า ตั้งแต่ยังเด็ก ตอนที่พ่อของเธอเสียชีวิต น้องของพ่อคนนี้ก็เข้ามาดูแลครอบครัวของเธอไม่เคยห่าง อาชาติจึงเป็นเหมือนฮีโร่ของเธออีกคน โดยเฉพาะเรื่องงาน เพราะเธอฝันอยากทำงานโฆษณาเหมือนอาตั้งแต่ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าโฆษณาคืออะไร

“ไม่มีใครเก่งเกินใครหรอกมะนาว ตัวหนูก็ทำได้ เออ..แล้วนี่ทำไมมาหลบอยู่ในห้องสมุดล่ะ”

“คิดงานอยู่นะคะ เป็นโฆษณาน้ำผลไม้ทางนิตยสาร อยู่ทีโต๊ะแล้วคิดไม่ออก คนเดินไปเดินมาเวียนหัว”

“คิดออกหรือยังล่ะ”

“ถ้าคิดงายอย่างนั้นก็ดีซีคะ”

“เอาล่ะอาไม่กวนแล้ว เราจะได้คิดงานต่อ เออ...เย็นนี้รออาด้วยนะ เดียวอาไปส่งที่บ้าน ไปเยี่ยมพี่มาลีชะหน่อย พอดีมีของมาฝากแถมด้วย”

“ฝากแม่คนเดียวหรือคะ”

“แหม...ไม่ยอมกันเลยนะยัยหลานตัวดี..มีครบทุกคนนั่นล่ะ เออ....อาไปก่อนนะแล้วเดี๋ยวเจอกัน” อาชาติรีบจับศีรษะหลานสาวเบาๆอย่างเอ็นดูก่อนจะเดิน

ออกไปจากห้อง ปล่อยให้หญิงสาวนั่งยิ้มอยู่คนเดียว ท่ามกลางสายตาของใครคนหนึ่งที่มาเห็นเหตุการณ์เข้าพอดี หากแต่ภาพที่เขามองเห็นเป็นเพียงภาพในช่วงสุดท้ายเท่านั้น

“นี่คุณ เจ้าจ้างให้มาทำงานไม่ใช่ให้มานั่งฝันกลางวัน” เสียงทู่ๆ ของใครคนหนึ่งดังมาจากด้านหลัง

มะนาวหันไปตามเสียงนั้นก่อนจะหันกลับมาด้วยหน้าตาสุดแข็งเมื่อรู้ว่าเจ้าของเสียงเป็นใคร “นี่ฉันหนีมาถึงห้องสมุดแล้วตอนนี้ยังตามมาหาเรื่องอีก”

ชายหนุ่มเดินมาจนถึงเก้าอี้ข้างๆเธอ ตัวเดียวกับที่ซาตรีเคยนั่ง มองหน้าเธอพร้อมกับบรอยยิ้มกวนๆ

มะนาวจ้องหน้าอย่างเอาเรื่อง พร้อมกับพูดออกไปอย่างชัดเจนทุกคำว่า “ไม่ใช่เรื่องของนาย” ก่อนจะเก็บของแล้วลุกขึ้นเดินออกจากโต๊ะ ปล่อยให้ชายหนุ่มยิ้มค้างอยู่คนเดียว

“เดี่ยว เดี่ยวก่อน....พูดด้วยดีๆ แล้วมาทำอย่างนี้คงต้องเจอกันหน่อยแล้ว” เขาพูดขึ้น ก่อนจะหันไปมองร่างบางที่เดินออกไปจากห้องสมุดอย่างคาดโทษ “ฝากไว้ก่อนเถอะ”

ตกเย็น มะนาวยังคงนั่งทำงานอยู่โต๊ะของตัวเอง แม้ว่าเพื่อนร่วมงานจะกลับบ้านกันเกือบหมดแล้วก็ตาม

“มะนาว..ไปทานพิซซ่ากันไหม” นิดหน่อย ก็อบบี้ไรเตอร์สุดสวยเอ่ยปากชวน หลังจากเก็บกระเป๋าของตัวเองเสร็จ

“พอดีว่าเย็นนี้มีนัดนะค่ะพี่..เอาไว้คราวหลังละกัน” มะนาวปฏิเสธอย่างลำบากใจ

“ได้...แต่คราวหลังห้ามปฏิเสธนะ”

“นี่ตกลงมะนาวจะไม่ไปเหรอ...ว่า...งั้นก็มีตัวหรรแค่สองคนซี” บ่อมมีท่าทางผิดหวัง นึกถึงพิซซ่าที่ตั้งใจจะไปกินแต่มีตัวหรรน้อย ซึ่งก็หมายความว่า จะต้องจ่ายแพงขึ้น

“น่า...เอาไว้คราวหน้าก็แล้วกันนะพี่นะ” มะนาวบอกกับพี่ๆ พร้อมรอยยิ้ม “พี่เบิ้ม...ไปกินพิซซ่ากันไหม” บ่อมหันไปชวนชายหนุ่มที่นั่งอยู่หน้า

คอมพิวเตอร์ หากแต่สมาธิของเขากลับไปอยู่ที่บทสนทนาที่ทั้งสามกำลังคุยกันอยู่
“อะ อะไรนะ” เขาละมือจากคอมพิวเตอร์ก่อนจะหันมาร่วมสนทนาด้วย
ท่าทางเหมือนไม่รู้มาก่อนเลยว่าพวกสาว ๆ คุยอะไรกันอยู่

“จะชวนไปกินพิซซ่า ที่ชวนพี่ไปกินพิซซ่าเนี่ยก็เพื่อจะได้มีคนหารหลายๆ
คน ชวนมะนาวแล้วเค้าไม่ไป ก็เลยชวนพี่ไป...อย่าสำคัญตัวเองผิดไปนะ”

“เออ...ไม่ได้กินพิซซ่ามานานแล้วเหมือนกัน” ชายหนุ่มหยุดคิด พลางหันไป
มองที่หน้าจคอมพิวเตอร์

“แต่งงานยังไม่เสร็จเลยอะ..ไปกินกันสองคนเถอะ ดี สมน้ำหน้า จะได้หาร
กันแค่สองคน”

“หือ...จำไว้เลยพี่เบิ้ม” บ่อมชี้หน้าเขาเหมือนโกรธกันมาหลายปี แต่ก็ยิ้ม
ออกมาจนได้ เพราะรู้ว่านี่เป็นเพียงการแกล้งกันเท่านั้น

“พวกแกไปกินเถอะ...งานท่วมหัวเลย โชคดีนะ” เขาบอกก่อนจะหันกลับไป
ไปทำงานต่อ ในแบบที่มีสมาธิขึ้นมาอีกครั้ง

“พวกพี่ไปกินเถอะ...วันนี้หนูมีธุระจริงๆ ไว้วันหลังนะ” มะนาวบอกอีกครั้ง
บ่อมและนิตหนอยจึงต้องไปกินพิซซ่ากันแค่สองคน

หลังจากที่นิตหนอยและบ่อมออกจากห้องไปแล้ว หนุ่มสาวทั้งสองก็หัน
กลับไปทำงานของตัวเองเงียบๆ โดยไม่มีที่ท่าว่าจะหันมาคุยกันเลย

“อ้าว...มะนาวยังไม่กลับบ้านอีกหรือ” น้ามนต์ทักขึ้น เขาเพิ่งลงมาจาก
ห้องประชุม และรู้สึกว่าเป็นการประชุมที่ยาวนานจนคิดว่าลูกน้องเขาคงกลับบ้าน
กันหมดแล้ว ทำให้รู้สึกแปลกใจที่เห็นหญิงสาวยังคงนั่งอยู่ที่โต๊ะ

“ยังคะ” หญิงสาวส่ายหน้ายิ้มๆ

“เค้ารอคนมารับนะพี่” เสียงของเบิ้มดังแทรกขึ้นมา ซึ่งเขาเองก็รอจังหวะ
ที่จะพูดอยู่นานแล้ว

“เธอ...อ้าว มีแฟนแล้วหรือ งั้นหนุ่มๆแถวนี้ก็กินแห้วกันล่ะซี” น้ามนต์สรุป
เอาเองซะอย่างนั้น ทำเอาใครคนหนึ่งร้อนตัว เพราะมองไปรอบๆก็ไม่มีผู้ชาย
คนไหน

“เฮ้ย..พี่...พูดให้เคลียร์..หนุ่มคนไหนเอาให้แน่” เบิ้มชักร้อนตัว

“อ้าว ไม่ใช่แก็ด้วยเธอ” น้ามนต์ถามกลับท่าทางไม่รู้ไม่ชี้

“ผมยังไม่พียงขนาดนั้นนะพี่” เบ็มรีบปฏิเสฐเสียงหลง มะนาวหันมามองหน้าเขาด้วยแววตาเอาเรื่อง

“เออ ฉันไม่รวมแกก็ได้” น้ำมนต์หันไปบอกลูกน้องเพื่อให้รู้สึกสบายใจขึ้น

“มะนาวรอแฟนมารับหรือ” น้ำมนต์ถามอย่างนึ๊กสงสัย หากแต่ไม่ใช่เขาคคนเดียวที่สงสัย เพราะยังมีใครอีกคนที่คอยเงี่ยหูฟังอย่างใจจดใจจ่อ

“เปล่าค่ะ มะนาวไม่มีแฟน” หญิงสาวรีบปฏิเสฐ เสียงเบาลงเมื่อถึงท้ายประโยค

‘เฮ้...เธอยังไม่มีแฟน’ ชายหนุ่มแอบดีใจอยู่คนเดียวเงียบๆ ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันทำไมถึงดีใจ

“ไม่มีแฟน..หน้าอย่างนี้ไม่มีแฟนหรือ” น้ำมนต์ถามอีกครั้งเพราะไม่เชื่อว่าคุณน้องของเขาจะไม่มีแฟน “ตอนนี้อายุเท่าไรแล้ว”

“ยี่สิบสามค่ะ” มะนาวตอบเสียงห้วน ไม่ชอบใจนักที่ถูกถามถึงเรื่องส่วนตัว

“ยี่สิบสามปี...ยังไม่มีแฟน” เบ็มทำตาโต สีหน้าไม่เชื่อว่าเธอจะไม่เคยมีแฟนมาก่อน

“เคยมีแฟน..แต่ตอนนี้ไม่มีแล้ว” มะนาวรีบแก้ตัว นึกถึงคนที่เคยแอบชอบและดูเว่าเธอกับเขาเป็นแฟนกัน คงไม่มีใครรู้หรือทราบน่า ก็ใครจะกล้าบอกล่ะว่าตั้งแต่เกิดมา ยังไม่เคยมีแฟนกับเค้าเลยซักคน

“เห็นไหม...นึกแล้วว่าต้องเคยมีแฟน น่ารักออกอย่างนี้” น้ำมนต์เอ่ยปากชม “เออพี่ถามหน่อยชีวิตามีแฟนมาแล้วก็คนหรือ”

หญิงสาวหน้าเหวอ...ไม่คิดว่าจะเจอคำถามอย่างนี้

“เอ่อ..มีคนเดียวค่ะ” หญิงสาวลั่นใจตอบ นึกอยากจะบอกเพิ่มไปอีกซักคนหนึ่ง แต่ก็เข้าไปซะแล้ว

“หา...มีคนเดียว...โห...นี่คุณไม่น่าเลิกกับเค้าเลยนะ เพราะไม่รู้ว่าสามสิบแล้วจะมีมาให้เจออีกหรือเปล่า” เบ็มพูดกวนๆ ทำเอาหญิงสาวหน้าชา แต่สมองยังสั่งการ สวนกลับทันควัน

“ทำไมหรือ..แปลกตรงไหน ก็ฉันคิดว่าฉันอยู่ได้โดยไม่ต้องพึ่งผู้ชายนี่แล้ว เรื่องที่ฉันจะมีแฟนก็คนมันหนักส่วนไหนของนายไม่ทราบ” หญิงสาวตอบกลับทำเอาสองหนุ่มอึ้งไปเลย

“เออ..พี่ว่าก็จริงนะ..เดี๋ยวนี้ผู้หญิงเก่งๆก็ไม่เห็นต้องง้อผู้ชายเลยนะ”
น้ามนต์เห็นด้วยพร้อมหัวเราะกลบเกลื่อน “เออ..พี่กลับก่อนนะ” น้ามนต์บอกก่อน
จะซึ่งหนีกลับก่อน ทำเอาชายหนุ่มอีกคนอ้าปากค้าง จะเรียกไว้แต่ก็ไม่ทัน
‘ซึ่งให้ขุ่น แล้วก็ซึ่งหนีไปก่อนเลยนะหัวหน้าเรา’...เมื่ออยู่ไม่ครบทีมชายหนุ่มจึง
เลือกที่จะหันกลับไปทำงานต่อ เพราะไม่กล้าสู้หน้าหญิงสาวที่กำลังโกรธเป็น
พินเป็นไฟ

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นที่โต๊ะทำงานของเบ้ม ชายหนุ่มละมือจากงานที่
ทำเอือมมือไปรับโทรศัพท์

“ครับ...เอ่อ...สวัสดีครับ” ชายหนุ่มมีสีหน้าเซ็งๆ ก่อนจะหันไปหาหญิง
สาวที่นั่งทำงานอยู่ด้านหลัง “ของคุณนะ” เขาชูโทรศัพท์ให้มะนาว เพราะที่โต๊ะ
ของเธอยังไม่มีโทรศัพท์จึงต้องเดินไปรับสายที่โต๊ะของเขา

“มะนาวคะ”

“มะนาว...อาเอง...อาจอรรถรออยู่ข้างล่างนะ...หนูเสร็จงานรึยัง” อาชาติรี
ถามมาตามสาย

“เสร็จแล้วค่ะ” เสียงใสของหญิงสาว ทำให้ชายหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างๆนึก
หม่นได้

‘แหม..คุยกับคนอื่นทำเสียงใสเชียวนะ ที่คุยกับเรา..แหวัดเอา..แหวัดเอา’

“งั้นลงมาเลยนะ”

“ค่ะ” เธอบอกก่อนจะวางโทรศัพท์ลงที่เป็นซึ่งต้องเอือมแขนข้ามหน้าชาย
หนุ่มไป เขามองตามแขนเธอ ก่อนจะเขวกลับ พร้อมกับรอยยิ้มที่ยิ้มวนอีกครั้ง
“ถึงเวลานัดแล้วซินะ”

หากแต่หญิงสาวเดินกลับไปเก็บกระเป๋าที่โต๊ะทำงานของตัวเองอย่างไม่
สนใจ ก่อนจะหยุดนิ่งเหมือนคิดอะไรออก แล้วหันกลับไปที่ชายหนุ่มพร้อมกับย่าง
สามชুমเข้าไปหาเขาอย่างเอาเรื่อง ชายหนุ่มมองเธอด้วยความหวั่นใจเพราะไม่รู้
ว่าเธอจะมาไม่วัน กระทั่งหญิงสาวมาหยุดอยู่ตรงหน้า ก็หันหน้ามาใกล้ระดับ
เดียวกับเขา แล้วบอกกับเขาด้วยถ้อยคำที่ชัดเจนและหนักแน่นว่า

“เลิกยุ่งวุ่นวายกับฉันเสียที” ก่อนจะเดินออกไปจากห้อง ทิ้งให้เขานั่งอึ้ง ตาค้าง

และนี่สงสัยว่า

‘นี่เธอเป็นผู้หญิงแบบไหนกัน ถึงไม่กลัวผู้ชายเอาเสียเลย’

“เฮ้ย...ทำไมหน้าตาเป็นอย่างนั้นล่ะ ก็ไหนบอกว่าทำงานสนุกไง” อาชาติรี
ทักขึ้นเมื่อเห็นหลานสาวมีสีหน้าไม่สบอารมณ์นัก

“ไม่เกี่ยวกับงานหรอกค่ะ มันเกี่ยวกับคนมากกว่า” หลานสาวบอกด้วย
น้ำเสียงสุดแข็ง

“คน...ใครเหรอ” อาชาติรีจ้องมองหลานสาวเหมือนพยายามหาคำตอบ

“คุณอาอย่ารู้เลยค่ะ” หญิงสาวทำท่าไม่สนใจด้วยการค้นหาแผ่นซีดีเพื่อ
เปิดฟังในรถ

ผู้เป็นอาพยักหน้าเข้าใจ หากแต่อดนึกไม่ได้ว่าพนักงานคนไหนในบริษัท
ของเขาหนอ ที่ทำให้หลานสาวตัวแสบหน้าคว่าไม่รับแขกได้ขนาดนี้ แล้วยกมือออก
มาเมื่อนึกถึงใครคนหนึ่งขึ้นมา คงไม่มีใครนอกจากคนคนนี้แน่นอน

